

har udtalt mig med tilstræffelig Bidtløstighed om min egen Stilling til selve Sagen og gjort Rede derfor, kan jeg paa dette Standpunkt unblade at lægge videre Beslag paa det høie Things Opmærksomhed i saa Henseende, og jeg kan indstrænge mig til med saa Ord at motivere mit Vædringsforslag til § 15, eller som det nu er blevet, Underædringsforslag til det samlede Vædringsforslags § 11. Det er jo allerede en tung Byrde, man lægger paa den danske Skibsart ved at underkaste den et saa generende Tilsyn, som sker ved denne Lov, og det forekommer mig, at man bør gjøre Alt for at mildne Indtrykket af den Streng- heds, hvormed der vil gaas frem mod de danske Skibsædere, ved i alt Fald at vise simpel Retfærdighed mod Skibsæderne paa de Punkter, hvor det er muligt, og det, tror jeg, kan ske paa dette Punkt. Det er forbundet med ganske overordentlig stort Tab for et Skib at ligge stille; men jeg tror ikke, det er almindelig anerkendt blandt Rægsfolk — og til dem maa de Folk henregnes, der ville komme til at behandle disse Sager — hvor stort et saadant Tab er. Jeg tror, det vil forbaase i alt Fald et meget stort Antal af det høie Things Medlemmer, naar de høre, at et Dampskib kan have et Tab af 6—800 Kr. eller endogsaa mere ved at ligge stille en enkelt Dag, og da nu Forholdene ere saaledes, at et Skib, der stoppes af Skibsinspektøren, kan blive opholdt i en aldeles ubegrændset Tid og Vedkommende derved blive paasæt et meget stort Tab, mener jeg, det er ikke mere end billigt, at Staten erstatter Skibsæderen dette Tab fuldt ud og ikke lader det komme an paa Resultatet af et Spøgsmaal, som kan falde mere eller mindre heldigt ud for vedkommende Ræder. Der staar ganske vist i Loven, at Eftersynet uopholdelig skal foretages, og at Besigtigelseskommissionen uopholdelig skal tilkalbes; men da denne Kommission kan have Forretninger paa forskellige Steder, som kunne medtage længere Tid, og da der ikke er fastsat nogen Tidsfrist i Loven, inden hvilken Besigtigelsen skal finde Sted, er det Tab, der paasæres Ræderen, udsat for at blive ganske overordentlig stort. Jeg skal blot nævne som et Exempel, at et Skib bliver standset paa Grund af en formentlig Feil ved Skroget, som ikke ligger umiddelbart for eller kan ses uden nærmere Undersøgelse, hvorved det er nødvendigt at løse Skibet. Hvis det er et stort Skib, vil der let hengaa 8—14 Dage dermed. Hvis nu Besigtigelseskommissionen er i

Funktion et andet Sted, kan Skibet opholdes flere Dage, inden Kommissionen kommer tilstede, og da der kan medgaa flere Dage til Undersøgelsen, og atter en 6—8 Dage kan medgaa til Indtagelse af Ladningen, kan Skibet tabe en 3 a 4 Uger af sin kostbare Tid foruden det Tab, der er forbundet med, at Skibet stoppes, og det kan være ubegrændset, da man ikke kan danne sig nogen Forestilling om, hvilke Fordringer der kan reises mod Skibet af Ladningens Eier. Naar man nu kan hjælpe Skibsæderen til nogen Erstatning ved at fastsætte i Loven, hvad han skal have for det Tab, han lider ved Tidsspilde, tror jeg, man opfylder en ganske simpel Retfærdighedsfordring, naar man gjør det, og jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at der gives ham en Erstatning af 2 Rye pr. Ton for hver Lime i den Tid, Skibet har ligget standset. Jeg tror, at man netop ved at fastsætte Erstatningen paa den nævnte Maade kan bewirke, at vedkommende Embedsmand, der faar med Sagen at gjøre, vil under Trykket af det Tab, der eventuelt vil kunne paabyrdes Statskassen, finde Anledning til at arbejde hurtigere, end han maafe ellers vilde, idet man som sagt ikke til enhver Tid vil kunne have klart Begreb om, hvor stort et pekuniært Tab det dreier sig om. Jeg har forøvrigt ikke Noget at tilføje, og jeg skal med disse faa Ord anbefale mit Vædringsforslag til det høie Things Betragtelse.

Strandklov: Det er saare naturligt, at der i et Udvalg som det, der her har været nedsat, gjør sig forskellige Anstuelser gjældende under Forhandlingerne om et saa vidtløftigt Lovforslag. Naar jeg har unbladt at stille Vædringsforslag om et Punkt, jeg væsentlig holdt paa i Udvalget, er det begrundet i, at det endelig tilsidst faae ud, som om hele Udvalget kunde blive enig, idet de enkelte Medlemmer sloge af paa deres Fordringer til forskellige Sider, og jeg skulde ikke her have taget Ordet, naar ikke den sidste ærede Taler havde stillet et Vædringsforslag, der er kommet mig noget uventet. Det staar for mig saaledes, som om dette ærede Medlem repræsenterer Skibsæderne, og jeg skal ikke unblade at sige, at det staar ogsaa for mig, som om jeg særlig repræsenterer de smaa Skippere, de simple Sømand. Det, som det har gjort mig ligefrem ondt at gaa fra, er det, der staar i § 4, eller rettere det, som nu ikke staar der, nemlig at der skulde være taget noget mere Hensyn til de Skibe, der gaa mellem